

Guds frid!

Tranås den 11 januari 2010

Så har vi då lagt den kallaste och snörökaste månaden på flera år bakom oss. För oss sörlänningar är det ovanligt att få så pass mycket snö som vi nu upplever. Vi konstaterade här om dagen att vår son Gabriel, som blir 11 år nu till sommaren, knappast upplevt en vinter som denna. Men jag antar att det är så här det egentligen skall vara då det är vinter. Har snön väl kommit så kan den lika väl få ligga. Men inte desto mindre är jag en vän av sommaren, dit längtar jag, åtminstone vädermässigt mer än till något annat. Den där känslan av att vara så där genomvarm i hela kroppen är en känsla som bär i dessa dagar då kylan tränger sig igenom mäg och ben. Det känns ändå bra att vi har en vår och en sommar att se fram emot.

Så vill vi också, så här inledningsvis, rikta ett stort och innerligt tack till er alla för de gåvor som kommit missionen till del under den gångna månaden. Vi känner stor tacksamhet till er alla som på ett eller annat sätt stödjer missionens olika åtaganden. Din gåva sätts alltid av för det ändamål du själv kryssat i. Vi försöker också, då vi producerar våra nyhetsbrev, vara så kostnadseffektiva vi kan. I görligaste mån trycker vi så mycket som möjligt själva. Ett exempel är det jubileumsmaterial som följer med detta brev. Kvalitén på det tryckta materialet kanske inte, med dagens mått mätt, alltid håller den yppersta kvalitén, men vi tror ändå att den uppfyller sitt syfte. Genom att trycka allt själva, kan vi hålla nere tryckkostnaden för missionen och därmed frigöra medel till olika behov. Vi försöker också att lägga ut det mesta av vårt material på vår hemsida. Där kan du plocka hem våra nyhetsbrev, också denna månads utskick finns att spara ner från vår hemsida. Då är dessutom bilderna i färg.

När jag funderat över varifrån vi skall hämta undervisningen i detta månadsbrev har mina tankar kretsat kring Jobs bok i Gamla Testamentet. En bok som lyfter fram många svåra frågor som inte alla ryms i detta brev. En av dessa frågor är lidandets problem. Det som Job går igenom går utanpå det mesta. När man läser om Job, ställs

man inför frågan hur mycket lidande en människa måste gå igenom. Samtidigt är berättelsen om hans liv också ett vittnesbörd om hur Gud förmår upprätta en människas liv. Låt oss titta på Jobs liv och vad vi kan lära av hans livsöde. Det finns självfallet mycket mer att reflektera över än vad som får plats i detta brev, men låt mig ändå får försöka reflektera över några saker i det som hände Job.

Ingen var såsom Job

Vad vi kan förstå, då vi läser om Job så var han en lycklig man, och som bokens första kapitel låter oss veta var Job "en oförvitlig och redlig man, som fruktade Gud och undvek det onda". (1:1) Job hade sju söner och tre döttrar. Job var en dåtida multimiljonär, vars rikedom gick utöver det mesta. Han ägde 7000 får, 500 oxpar, 300 åsneston och 3000 kameler. Han var känd vida omkring för sin öppenhet och generositet. Men så en dag förändrades allt. Hela Jobs liv och tillvaro rämnar till oigenkännlighet.

Job förlorar sin egendom

Det är när man läser om Job och de prövningar han får möta man inser vidden av dessa prövningar. Det första som drabbar Job är att han berövas hela sin rikedom, alla hans tillgångar går om intet. Sabéerna tog oxarna och åsnorna, blixten dödade alla Jobs får, och kaldéerna stal hans kameler. Hans tjänstefolk blev slaget med svärd. Endast tre av Jobs tjänare överlevde och kunde återvända med budskapet om vad som hänt. Allt övrigt tjänstefolk dog. Job har nu förlorat hela sin egendom, allt han arbetat för under hela sitt liv har ryckts ifrån honom. Alla som en gång förlorat en ägodel vet vad det vill säga. Även om egendom med tiden kan ersättas går lite av vår identitet förlorad. Det är säkerligen lätt att känna sig identitetslös när något sådant inträffar. Likaså att förlora sitt arbete påverkar oss. Allt sådant går med tiden att reparera, men för en tid gör det oss vilsna och rotlösa. Säkerligen var det så också för Job. Det är viktigt att vi inte har vår identitet i jordiska ting utan i Jesus.

Job förlorar sin familj

Men eländet för Job slutar inte här. En olycka kommer sälla ensam, brukar det ju heta. Inte heller Job skonades denna bittra sanning. Den olycka som nu drabbar Job får den förlorade egendomen att blekna i jämförelse. En sandstorm drar över området. I ett av husen höll den äldste sonen ett gästabad tillsammans med sina övriga syskon. Den kraftiga stormen får husets väggar att rämna, samtliga omkommer under rasmassorna. Bara en av tjänarna överlever och kan berätta.

Job var nu en utblottad man som under en och samma dag berövats både egendom och familj. Nu var måttet rågat för Job, han river i djup förtvivlan sönder sin mantel, rakar av håret på sitt huvud och brister ut: *"Naken kom jag ur min moders liv, naken vänder jag åter. Herren gav och Herren tog, lovat vare Herrens namn"*. (1:21) Ingen av oss kan på förhand veta hur vi skulle reagera om något av detta drabbade oss. Men svåra förluster kan göra oss bittra och oförsonliga. Inte heller är tron i alla lägen en tillgång när det otänkbara drabbar oss. Även att vi vet att det är tron som i sin förlängning är det som bär oss genom de tyngsta och mörkaste av dagar. Det som är värt att lägga märke till är hur Job reagerar; han lovar *Herrens namn*. Kanske är detta trons allra svåraste provosten, att då vi upplever förluster i våra liv inte sluta lova Herrens namn. Gud begär inte av någon människa att vi skall tacka honom för att han "tog" våra nära och kära ifrån oss. Det vore omänskligt och obarmhärtigt. Något sådant begär Gud aldrig av någon människa. Men att göra som Job, finna kraft till lovprisning av Herrens namn är en viktig lärdom. Guds namn skall vi lova under alla livets omständigheter. Denna sanning behöver vi påminna varandra om under livets olika skiften. Att lova Herrens namn då solen ler och motgångarna är få, låter sig ofta göras utan större svårighet. Men då livet bjuder motstånd och vi under en tid lever i motlut eller då Gud prövar vår tro kan detta kännas svårt att göra.

För Job var inte olyckorna över, hans prövning har bara börjat. Efter att Job förlorat sin egendom och sina barn, drabbas Job nu av sjukdom. Hela hans kropp täcks av bölder från "fotbladet ända till hjässan" (2:7). Näst intill oigenkännlighet slås Job med denna sjukdom. Inte ens hans närmaste vänner vill längre kännas vid honom. Bölderna på hans kropp varas och det tränger ut vätska och slutligen krälar maskar ur bölderna på hans kropp. (7:5) Nu fördrivs Job ut ur sitt hem och sin by, ut till den plats där de spetälska bor. I det 19:e kapitlet kan vi läsa: *"Min andedräkt kväljer min hustru, jag*

Kanske är detta trons allra svåraste provosten, att då vi upplever förluster i våra liv inte sluta lova Herrens namn.

äcklar mina närmaste. Till och med barnen är vanvördiga... Alla jag umgicks med visar sin avsky, de jag har älskat vänder sig mot mig." (19:13-20) Job är nu, mer eller mindre socialt isolerad – utstött. Job har berövats sitt människovärde. Nu finner vi Job, som en gång var en mäktig, välbärgad man, väl känd i finare kretsar, sittandes på en soptipp skrapande sig själv med en krukskärva. Människor i hans omgivning kväljs vid stanken från hans kropp. Självförakt och självömkan lyser vida omkring sig. Nu måste väl ändå botten vara nådd? Men inte.

Fram tills nu har Job levt i ett lyckligt äktenskap med sin hustru. Men nu kan vi ana att hos Jobs hustru börjar ett missnöje pyra över den situation som råder. Men vi får inte gå för hårt fram i vår dom emot Jobs hustru. Också hon är hårt drabbad, framförallt förlusten av deras barn och förlusten av deras egendom. I sin frustration över det inträffade blir hon en onskans budbärare, en djävulens advokat när hon upplåter sin tunga för den onde. I Job 2:9 kan vi läsa följande: *"Håller du ännu fast vid din oförvitlighet? Tala fritt ut om Gud och dö!"* Med dessa ord lämnas Job av sin hustru. Men innan hon hinner lämna honom kommer över Jobs läppar dessa ord: *"Du talar såsom en dåraktig kvinna skulle tala. Om vi tar emot det goda av Herren, skall vi då inte också ta emot det onda?"*

Personligen tror jag att också det som känns svårt och oövervinnligt på ett eller annat sätt samverkar till någonting gott, förutsatt vi öppnar oss för den möjligheten. Job är ett levande exempel på detta. Må Herren hjälpa oss att vi inte tappar perspektivet när vi möter motgång. Att vi inte glömmer att upphöja och ära Herrens namn. Job befinner sig nu, mänskligt sett, på livets absoluta

botten. Utstött, allvarligt sjuk med svåra smärtor är Job bara en spillra av sitt forna jag. Kanske är detta det svåraste att hantera, förlusten av sitt människovärde och sin identitet som människa.

De tre vännerna

Nyheten om Jobs bittra öde når tre av hans vänner, Elifas, Bildad och Sofar. De beslutar sig för att besöka honom och för att om möjligt trösta honom. Inte heller de känner igen Job. Redan på håll vittnar Jobs uppsyn om detta: *"Men när de ännu på avstånd, lyfte upp sina ögon och såg att de inte mer kunde känna igen honom, brast de ut i gråt och rev sönder sina mantlar och kastade stoft mot himmelen ned över sina huvuden."* (2:12-13) Texten fortsätter med orden: *"Sedan satt de sig ner med honom på jorden i sju dagar och sju nätter, utan att någon av dem talade ett ord till honom, eftersom de såg att hans plåga var mycket stor."*

Job bryter tillslut tystnaden och förbannar den dag då han föddes (3:1-). Men så, efter att Job tystnat i sin klagosång, tar Elifas bladet från munnen. Då har de varit tysta i 168 timmar. De hade varit tysta eftersom de *"såg att hans plåga var mycket stor"*. Ibland talar man om *"ett tröstens ord"*. Men i detta fall verkar det som medlidandet står att finna i själva tystnaden. De valde tystnad före tal. Också detta är en viktig lärdom. Aldrig så många ord kan väga sig mot att bara vara närvarande i stunder av svårighet och kris. Inga ord förmår trösta *"där plågan är mycket stor"*. Våra ord är viktiga och betydelsefulla, men, aldrig så många ord kan kompensera det faktum att vi är närvarande. Den som befinner sig i djup kris är heller inte alltid mottaglig för det som sägs. För Jobs del verkar förmaningarna och försöken till tröst inte hjälpa. Han önskade istället att de förblivit tysta.

Elihus

En fjärde person träder nu fram, Elihus, som fram tills nu, av respekt för att de andra var äldre än han, varit tyst. Han börjar tala till Job (32). Här ser vi att

ålder och vishet inte nödvändigtvis hör ihop. Vi skall därför inte se ner eller ringakta den som är yngre än oss själva. Elihus tar till orda: *"Se jag väntade på vad ni skulle tala, jag lyssnade efter förstånd från er, efter vad skäl ni skulle dra fram. Jag gav noga akt på er. Men se, ingen fanns, som motbevisade Job, ingen bland er, som kunde svara på hans ord."* Men inte heller Elihus förmaningar verkar ge något resultat. Hans förmaningar som alla är goda och värda att lyssna till faller *"mellan stolarna"*. Tillslut griper Gud själv in (38) med orden: *"Var var du när jag lade jordens grund? Säg det om du har ett så stort förstånd"*. Med ens inser Job sin ringhet inför Gud (40:37) när han säger: *"Nej därtill är jag för ringa, vad skulle jag svara dig?"*

Människan har inte svar på allt så är det. Ibland finner vi inte svar på de frågor vi har. Frågorna förblir utan svar, länge, ibland för alltid. Då får vi försöka lämna dessa och gå vidare. Ibland kan det vara lätt att *"fastna"* i tankemönster eller känslomässiga låsningar där vi sörjer över det vi förlorat eller aldrig fått uppleva. När detta sker tror jag det är viktigt att vi söker efter ett nytt fokus. Min uppmaning till dig är att försöka känna tacksamhet över det som blivit en verklighet i ditt liv, inte bitterhet över det som aldrig blev. Utan att istället visa tacksamhet för det vi fått eller det vi har kvar. Våga släppa taget om det som aldrig blev eller som gick förlorat. Inte heller behöver Gud någon försvarsadvokat, vi behöver inte ge oss i kast med att förklara det vi inte själva förstår. Tro handlar om tillit och förtröstan. Gud är Gud. Vi är hans vittnen. Men till vår hjälp har vi Hjälparen den helige Ande som kan uppenbara för oss det som är fördolt, som skänker oss klarhet i svåra situationer.

En bild på Kristus

Också Jesu liv finns fördolt i Jobs liv. Job förlorade allt, men fick det tillbaka – dubbelt upp. Så här står det i det 42 kapitlet: *"Och då nu Job bad för sina vänner upprättade Herren Job dubbelt igen mot vad han förut hade haft. Och alla hans bröder och systrar och alla hans forna bekanta kom till honom och höll måltid med honom i hans hus... Och Herren välsignade slutet av Jobs levnad så att han fick 14 000 får, 6 000 kameler och 1 000 par oxar och 1 000 åsninnor. Och han fick sju söner och tre döttrar... Och Job levde därefter i 140 år och fick se sina barn och barnbarn i fyra led. Sedan dog Job, gammal och mätt på att leva."* (Job 42:10-11a, 12-17)

Jesu död var det fullkomliga offret för vår synd. I Jesaja bok kan vi läsa de välkända orden som talar om den kommande konungen, den som skulle bära vår synd och skuld. Vi läser: *"Föraktad var*

De valde tystnad före tal.

han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med sjukdom. Han var som en för vilken man följer sitt ansikte, så föraktad var han att vi höll honom för intet.” Jes. 53:3

Job behövde inte sätta livet till, utan han fick det åter. Jobs liv blev upprättat helt och fullt, med en dubbel välsignelse därtill. Jesus offrade sitt för oss för att vi skulle få livet åter. - få full upprättelse. Jesus har gjort det vi aldrig kunnat göra. Jobs liv prövades på många områden. Jesu offerdöd på Golgata blev den källa ur vilken vi kan hämta liv och kraft under livets alla skiften.

En bild över våra liv

Vad har vi då att lära av Job och hans erfarenheter? Jobs livsöde är också en bild över våra egna liv. Hur vårt liv och vår situation än ser ut så är det aldrig ute med oss. Vår trofasthet gentemot Gud har inget med våra tillgångar att göra. Oavsett hälsa eller tillgångar skall vi förbli Gud trofasta. Gud skall välsigna både vår ingång och vår utgång. Job blir också hårt kritiserad av sina vänner, som på olika sett anklagar Job. Men dessa anklagelser har ingen grund utan missar helt sitt syfte. Så kan det också vara för oss. Ibland drabbas vi av falska anklagelser, kanske från dem som vi uppfattar som våra vänner. Men likt Job skall vi stå fasta. Gud kommer med upprättelse också till oss.

FTM-Mission firar 25-års jubileum

I förra månadens nyhetsbrev nämnde jag kortfattat om att missionen jubilerar. Det känns fantastiskt. Jag har till och från, med anledning av jubileumskriften som du fått i din hand, bläddrat bland gamla nyhetsbrev. Det är en inspirerande och givande läsning. Även om man inte skall gräva ner sig för mycket i vad som varit, inser man vid en genomläsning att missionen fått uträttat många olika saker genom åren. Även om det är näst intill omöjligt att sammanfatta alla dessa år har vi försökt oss på det i det medföljande häftet. Med anledning av jubileet vill vi ge er alla, som så önskar, möjlighet att ge en extra jubileumsgåva till missionen. Vad det innebär för just dig överlåter vi till er alla att tala med Herren om. Vi tackar på förhand och önskar er Guds fulla välsignelse.

Våra övriga åtaganden

Bortsett från jubileet vill vi denna månad trycka lite extra på behovet av att nå det ekonomiska målet vi satt för pastorskonferensen. Vi vill redan nu tacka för de gåvor vi fått ta emot för detta ändamål som

till dags dato är 37000 kronor, men vi ser samtidigt att vi ännu inte nått ända fram. Det fattas ca: 15000 kronor. Vi har kommit en bra bit på väg och är förvissade om att Gud kommer möta allas behov, även missionens. Tack för att du stöttar oss på detta område. Vi kommer återkomma med mer information om konferensen i kommande brev.

Theranovakliniken till Haiti

För några dagar sedan samtalade jag med Jaco på Theranovakliniken. De har fått en förfrågan om att skicka protestekniker till katastrofen på Haiti. Hur detta kommer genomföras, och om det blir en verklighet, vet jag inte i skrivande stund. Men om möjligheten öppnas kommer vi ge alla som önskar möjlighet att via FTM-Mission och Thera-nova förmedla ekonomisk hjälp till de människor som drabbats på Haiti. På så sätt vet vi att hjälpen kommer dit det är tänkt. Vi återkommer med mer information så snart vi vet mer.

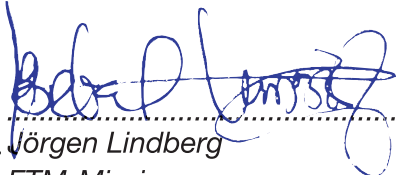
Tonårshuset

Det känns roligt att kunna få skriva att alla lägenheterna i huset nu är bebodda. Det sista arbetet med att färdigställa de två sista lägenheterna togs innan årsskiftet. För detta kan vi bara tacka Herren! Men också rikta ett tack till alla som varit med och dragit detta projekt i hamn. Under maj månad kommer vi skicka en snickare, Lars Nyström, till Rumänien för att se över huset i sin helhet. Inte att det på något vis gjorts ett dåligt jobb, men vi vill ändå försäkra oss om att vi ”slutbesiktat” huset och därmed också vet att det är helt färdigt. Det som nu återstår är att göra i ordning är gårdsplanen omkring huset. Den mest kostsamma delen är parkeringsplatsen, men också där har vi tro för att det kommer lösa sig på bästa sätt. Då jag reser ner till Rumänien i april kommer jag se över vad som eventuellt behöver åtgärdas.

Avslutning

Vill mycket kort bara tacka för att du tog dig tid att läsa ännu ett brev från oss. Personligen ser jag fram emot vad Gud har i beredskap under detta år. Har du bönebehov eller behöver samtala är det bara att höra av sig på det sätt du finner bäst.

Tillsammans i Herrens tjänst

.....
Jörgen Lindberg
FTM-Mission